

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secretariaat : G. D. DUURSMA, B 185 HUIZUM bij Leeuwarden.

Over de Cactussen van Curaçao.

Terwijl bijna elke landstreek zich kan beroemen op 'n daar overheerschende boom- of plantensoort, is dit wel in de eerste plaats het geval met Curaçao, waar de Cactussen het leeuwen-aandeel vormen in de overigens schaars vertegenwoordigde flora.

De naam „Cactus-eiland" zou voor dit onvruchtbare eilandje in de Caraïbische Zee werkelijk niet misplaatst zijn.

Hoewel er meerdere soorten voorkomen, wil ik mij bepalen tot de 5 volgende, die tot de meest algemeen verspreide behooren, n.l.:

- 1e. Datoe, *Cereus griseus*.
- 2e. Kadoesji, *Cereus repandus*. (zie foto.)
- 3e. Kadoesji di Poesji, *Cephaloceures lanuginosus*.
- 4e. Ifrouw, *Opuntia tuna*.
- 5e. Melon di Séroe, *Melocactus*. (zie foto.)

De *Datoe* is naar gelang van zijn leeftijd 'n enkele tak, die met zijn zijtakken 'n hoogte van 7 a 8 Meter bereikt, maar dikwijls ook zich tot 'n werkelijke boom ontwikkelt, die pl.m. 5 Meter hoog wordt en waar de takken, die nagenoeg recht omhoog gaan, op ongeveer 1 1/2 M van den grond ontspringen.

De takken zijn helder groen, zeer saprijk, en op de ribben dicht bezet met doorns; ook de stam is er mee bezet, doch dit gedeelte verliest naar mate van haar ouderdom veel van haar schrik-aanjagende verdedigingsmiddelen.

De bloem bevindt zich meestal aan den top der takken ; ze is weinig in het oog vallend, peervormig en karmijn-kleurig ; de vrucht is kogelrond, zoo groot als 'n wilde kastanje, onrijp zijnde groen gekleurd, later doorschijnend rood, dicht bezet met doorns, van binnen gevuld met 'n jam-achtige massa, verzadigd met zwarte pitjes. De vrucht is niet onsmakelijk en 'n geliefkoosd voedsel voor leguonanen, hagedissen en tropialen, die zich niet in 't minst door de doorns laten afschrikken. Behalve om er hun voedsel in te zoeken, dient de Datoe als woonplaats voor spotlijster, steenduijfe en wesp. Ook ratten komen zich nu en dan aan de vruchten tegoed doen.

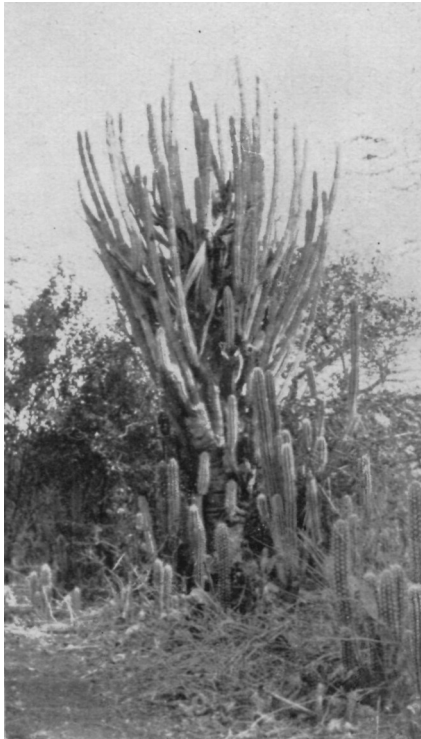
De mensch maakt zich deze plant ook nog ten nutte, n.l. om er „trankeeren" van te maken.

'n Trankeer is 'n heg, gevormd door pl.m. 1 1/2 Meter hooge datoe-takken, die in den grond gezet worden in 'n lange rij, mannetje aan mannetje, waar ze gauw wortel schieten, terwijl tegen deze muur van cactussen afgekapte takken van de Wabi (*Acacia*

tortuosa) worden gelegd, om te beletten dat de geiten zonder veel moeite de doorns van de Datoe met hare hoeven zouden wegkrabben, de plant afknagen en zich zodoende 'n doorgang banen.

De Wabi-takken, die door de zon snel uitdroogen en bros worden, moeten van tijd tot tijd vernieuwd worden, terwijl de datoe, die uitschiet als 'n knotwilg, af en toe met den houwer bewerkt moet worden om er 'n behoorlijk gesnoeide heg van te houden en geen opschietende takken te krijgen, die topzwaar geworden, 'n heele datoe uit 't verband zouden rukken en 'n opening in den heg veroorzaken.

De *Kadoesji* vertoont wel eenige gelijkenis met de Datoe, maar

verschilt daarvan toch ook aanmerkelijk bij nadere beschouwing. 't Zich tot boom, met zwaren stam, ontwikkelen, heeft hier eerder plaats. Bovendien worden de boomen dikker; ik heb 'n exemplaar gezien met 'n stam zóó dik, dat 'n man die nauwelijks kon omspannen. De takken zijn zilvergroen, de doorns staan dichter en zijn langer, terwijl de heele plant veel minder saprijk is. De vrucht is langwerpige, peervormig, groen tot wijnrood gekleurd, zonder doorns, van binnen evenals die van de Datoe, doch flauw-zoet en minder smakelijk. Terwijl de Datoe liefst lager gelegen terrein heeft, groeit de *Kadoesji* op steenachtige heuvels, trotseert daar de passaat-wind en weet zich tot zelfs op enkele meters van zee te handhaven.

KADOESJI (*CEREUS REPANDUS*) CURAÇAO

Van de *Kadoesji di Poesji* zag ik slechts kleinere exemplaren, uit 1 opgaande tak bestaande, pl.m. 3 Meter hoog, — ongelooflijk dicht bezet met zéér lange doorns. Bloem en vrucht heb ik er nooit aan gezien.

De 3 boven besproken soorten, waarvan de 2 eersten heele bosschen vormen, hebben 'n zeer uitgebreid wortelnet. Terwijl 'n enkele hoofdwortel wat dieper in den grond doordringt, blijven de meeste wortels met hunne vertakkingen slechts even onder

de bodem-oppervlakte; ik heb boomen gezien, die bij een stamdikte van pl.m. 30 cM. 'n wortelnet hadden dat zich over 'n oppervlakte van meer dan 100 M₂ uitspreidde.

Geheel verschillend van de boven besproken Cactussen is de Ifrouw (*Opuntia tuna*) die behalve de meest verbreide, ook de meest gevreesde *Cactus* van 't eiland is. Waar een blad van deze *Opuntia* ook neervalt, in 'n vlakte, in 't zand, in humus, of boven op 'n steenachtigen heuvel, 't zal wortel schieten en zich tot 'n struik ontwikkelen. Straks zal ik op de verspreiding terugkomen. Eerst zullen we 't voorkomen dezer plant beschouwen.

Waar 'n *Opuntia* zich uit zaad ontwikkelt, ontstaat 'n enkel plat, ovaal blad; hieruit ontspringt later 'n 2e blad, en zoo gaat de ontwikkeling verder totdat er zich 'n struik vormt, uitgegroeid in verschillende richtingen, nu eens meer in de hoogte, dan weer in de breedte. De gemiddelde hoogte is pl m. 1 Meter, maar waar de plant steun vindt in 'n heester, en daardoor tevens genoodzaakt wordt omhoog te gaan om bij 't licht te komen, ontwikkelen zich soms planten van 3 a 4 Meter hoogte. Wat oorspronkelijk 't eerste blad was, verdikt zich naar mate de plant groeit en wordt stengel of stam, niet meer plat maar rond. De geheele plant is bezet met lange, scherpe doornen, die in groepjes van ongeveer 5 (soms meer, soms minder) staan. 'n Bijzonderheid van deze doorns is, dat ze aan de spits schroefvormig zijn, zoodat ze, eenmaal in de huid doorgedrongen zijnde, daaruit gewoonlijk niet gemakkelijk verwijderd kunnen worden. 'n Neger, die 'n doorn van 'n Ifrouw in eenig lichaamsdeel gekregen heeft, zal deze er nooit *uittrekken*, maar *uitdraaien*, 'n wel is waar pijnlijke operatie, maar wel doelmatig. Breekt 'n doorn onder de huid af, dan kan men, indien deze niet door uitzweren verwijderd wordt, er jaren lang last van hebben.

De bladeren laten zeer gemakkelijk los; loopt men dus tegen één of meer doorns aan, dan hechten deze zich dadelijk vast, 't blad waar ze toe behooren laat los en men loopt de kans dat door 't omslaan van het blad verschillende andere doorns hun slachtoffer vastpakken. Ook verschillende dieren, vooral de geiten, hebben hiervan te lijden. Dagelijks ziet men die viervoeters rondloopen met 'n *Opuntiablاد* hier, 'n *Opuntiablاد* daar, soms op den neus, 'n andere keer op 'n oog, en stellen ze natuurlijk alle mogelijke moeite in het werk van hun belager bevrijd te worden. Weten zij zoo'n blad kwijt te worden, dan hebben ze, onbewust, medegewerkt aan de verspreiding en voortplanting der *Opuntia*. Dezelfde taak vervullen natuurlijk de andere viervoeters die zich te dicht bij de *Opuntia* wagen.

De gele bloem, die veel lijkt op de St. Theunis-bloem, staat op een vrij lang vruchtbeginsel, dat met kleine doortjes bezet is. De vrucht is groen, eenige centimeters lang en pl.m. 2 cM. dik en geheel met fijne doortjes, toena genaamd, bezet.

Ook deze plant is nog nuttig op haar beurt. Op de plantages

waar koeien gehouden worden, wordt ze n.l. gebruikt als bij-voer. Veel voedsel zit er niet in, maar 't is dan toch maagvulling. De afgehakte *Opuntia's* worden even boven een groot vuur gehouden, zoodat alle doorns eraf schroeien, daarna in kleinere stukken gehakt en aan 't vee voorgezet.

Als laatste in de rij komt de *Melon di Séroe*, ook wel Cabéz

MELÓN DI SÉROE (MELOCACTUS) CURAÇAO.

Op den achtergrond in het midden een 3-koppig exemplaar.

di Séroe genoemd, wetenschappelijk bekend onder den naam *Melocactus*.

Waren de eerste 4 soorten eigenaardig, deze laatste is werkelijk mooi ; ze siert de kale heuvels, want daar alleen wordt ze gevonden. De plant is kogelvormig, met diepe insnijdingen tusschen de ribben. Op deze ribben zijn de lange en dikke, doorschijnend rood gekleurde doorns geplaatst. Terwijl de jongere planten 'n afgesloten bol vormen, ontwikkelt zich bij de oudere exemplaren 'n afzonderlijke top, van buiten gezien uit wit-achtige stekeltjes gevormd, bij opening uit, op kapok gelijkend, pluis bestaande. In deze top ontwikkelen zich bloem en vrucht. Vooral de vrucht is 'n sieraad van deze plant. Ze is paars-rood gekleurd, ongeveer 2 cM. lang en langgerekt peervormig. 't Spitse gedeelte is in den top der plant vastgehecht. De vrucht is 'n uitgezochte lekkernij voor de Kokoi's (Kuifkwartels).

De grootte varieert van 1 cM. middellijn tot pl.m. 40 cM.

Eén exemplaar heb ik gezien, dat hier geheel van afweek. Tot mijn spijt ben ik er niet toe gekomen, er 'n foto van te maken.

't Was 'n vergroeiing van één, misschien ook wel een samengroeiing van meerdere exemplaren van den *Melocactus*, ongeveer 1/2 Meter breed en 1 1/2 Meter lang.

Nog even wil ik wijzen op een vrij algemeen voorkomende

afwijking bij *Cereus repandus*, n.l. de fasciatie of bandvorming.

De stengel wordt plat en breed, de top krult zich eenigszins om en spreidt zich waaiervormig uit.

Als kenmerk voor alle hier besproken Cactussen geldt, dat ze uiterst weinig-eischend zijn, zich gemakkelijk voortplanten en wat *C. griseus*, *C. repandus* en *Opuntia tuna* betreft, 'n groot reproductie-vermogen bezitten.

Zooals aan 'n ieder duidelijk zal zijn, was 't niet mijn bedoeling, 'n wijsgeerige en wetenschappelijke beschouwing te geven. Mijn korte schets is niet meer dan 't weergeven van een indruk, zooals ik die gekregen heb gedurende mijn 4½ jarig verblijf op Curaçao.

Utrecht, 15 Maart 1924.

A. G. C. DINGEMANS WIERTS.

We brengen bij dezen den schrijver, die geen lid onzer Vereeniging is, hartelijk dank voor zijn interessant artikel, dat hij op ons verzoek met de meeste bereidwilligheid heeft verstrekt. Het geeft ons een beeld van den merkwaardigen plantengroei onzer kolonie, waarvan we tot heden in Succulenta nog nimmer iets vernomen hadden en waarvan de voorstelling ons dan ook geheel nieuw is.

Jammer dat de bijgevoegde foto's, wegens de hooge clichékosten en onze geringe middelen, niet alle konden worden gereproduceerd.

RED.

Werkzaamheden voor het voorjaar.

III. „HET ZOMERVERBLIJF“.

Als de maand April ten einde is, en de nachtvorsten ons niet meer kunnen schaden, dan moeten ook onze *Cactussen* naar hun zomerverblijf. Wat onze planten daar krijgen, zijn wij niet bij machte hen te geven. Toen ik voor eenige jaren begon mijn verzameling aan te leggen, was ik bang mijn planten buiten te zetten, daarom hield ik ze binnen, en het slot was, dat de *Cactussen* gebleven zijn, wat ze eertijds waren, van groei geen sprake, de nieuwe twijgen waren eng, niet frisch, enz: van bloeien maar niet eens te spreken, totdat ik kennis maakte met Succulenta en onzen geachten penningmeester. Deze was zoo vriendelijk mij te wijzen, op mijn verkeerde behandeling, de planten moesten naar buiten, meer water hebben, niet zoo vertroetelen, en nog veel meer. Ik volgde deze raadgevingen op, en van lieverlede werden mijn planten mooier.

De hoofdzaak in den zomer is, volop zonlicht. De plaats, waar wij onze *Cactussen* zullen zetten, moet beslist het grootste deel van den dag, door de zon beschenen worden.

Beschikt men niet over een dergelijke standplaats dan doet men beter geen verzameling aan te leggen, want veel genoeg zal men dan toch niet van zijn planten beleven. Is er een tuin ter onzer beschikking, dan is daar een prachtige opstelling te maken, maar zoovelen, vooral in de groote steden, bezitten die

niet en mogen het zelfs loven, als aan het huis een veranda is. Maar waar een wil is, vinden wij ook een weg. Hiermede zal ik trachten voor iedereen een plaatsje te schetsen, waar de gedoemde vriendjes deze zomer mogen doorbrengen.

Wie een tuin hebben, kunnen op verschillende wijzen te werk gaan. Eerstens het maken van een broeibak, pl.m. 75 cM. diep, 1 Meter lang, 70 cM. breed. Hebben we een gat gegraven volgens deze maat, dan maakt men een kist zonder bodem waarvan de achterzijde, (bedoeld wordt de Noordzijde) circa 10 cM. hooger is, verven deze eerst, opdat het hout niet zoo spoedig verteert, en plaatsen die in zijn geheel in het gegraven gat. Is dit alles geschied, dan vult men den bak met mest, gewone stalmest vermengd met stroo, ongeveer met drie lagen. Iedere laag op zich zelf zal flink aangestampt moeten worden, waarna men dezen bak eenige dagen laat luchten, om de amoniak gassen te verdrijven. Boven dezen bak legt men een raam, dat goed afsluit. Op den mest strooit men turfmolm vermengd met zand, ongeveer 10 a 15 cM. hoog, waarin de potjes worden gegraven. Als nu de zon op het glas schijnt, is daarbinnen een heerlijke wasdom, vanwege de vochtige zwoele lucht welke er heerscht. Gedurende de eerste maand besmeert men het glas met kalkwater, het zonlicht zal onze planten dan niet verbranden, en gaat het regenen dan spoelt vanzelf de kalk eraf, dus staan de planten licht genoeg. Af en toe lucht men dezen bak, door een houtje tusschen het glas en den bak te leggen. De wasdom in zoo'n broeibak is schitterend, groei en bloei laten niets te wenschen over. Ook kan men tegen eene schutting, waar het meest de zon op s:hijnt, een tafel bouwen, lengte volgens ieders idee, circa 60 cM. hoog. Langs de randen van deze tafel, worden plankjes gespijkerd, waarna de daardoor ontstane bak gevuld wordt, met aarde. Daar worden de planten ingegraven.

Boven deze tafel maakt men een afdak, om wanneer het regent de planten droog te houden. Als beschutting tegen wind, zon, of koude hangt men dan een gordijn voor de planten. Ook kan men de planten uit de potten halen, en in de aarde plaatsen, het wortel gestel wordt daar zeer krachtig door, maar in het najaar moet dan alles weder opgepot worden, wat weder heel wat werk geeft. Echter achter glas zullen de planten het best gedijen.

Hebben wij een veranda, dan doet men het best, zooals ik reeds schreef in het vorig artikeltje „het gieten". Als uiterst geval kunnen wij nog een zonnig venster opzoeken. In dit geval is nog een mooien kas te maken, maar om die te beschrijven is zeer moeilijk, echter diegenen, welke zoo te werk moeten gaan, kunnen bij mij wel een teekening verkrijgen, die hen dan den weg zal aanwijzen. De bouw daarvan is heel eenvoudig en voldoet aan de hoogste eischen.

Echter hoe men de *Cactussen* opstelt, steeds zullen de potten worden ingegraven, om uitdroging der wortels te voorkomen. Want bijna altijd zitten de wortels tegen den potwand.

Waar het meest en langst de zon schijnt zet men de *Opuntia's* en *Cereus*soorten. *Opuntia* belieft veel zon en matig vocht, en *Cereus* veel zon en veel vocht.

Phyllocactussen veel zon; bij zeer droge hitte lichte beschutting, tevens veel vocht. *Mammillaria* matig zon, deze soort zet men ook niet in broeibak, want bodemwarmte is voor deze schadelijk, de melk welke sommige species, van dit geslacht bevatten, wordt dan te dun, de nieuwgroei is te ijl, en de plant is dan op zichzelf leelijk. Tevens geeft men deze soort een middelmatige, niet te hooge temperatuur. *Echinopsis* lichte beschutting en matig vocht, vooral wanneer de knoppen goed zichtbaar zijn.

Echinocactus veel zon, matig vocht. *Echinocereus* wanneer uitgeplant in de vrije natuur veel zon, vocht middelmatig. Ten slotte de *Rhipsalis* soorten beschut men voor langdurige zon, tevens kunnen deze nogal wat vocht verdragen. Dit zij nog opgemerkt, dat zoolang de lucht vochtig is, de zon onze planten niet zal schaden, maar bij al te felle bestraling zal men goed doen, zijn planten een weinig te beschutten.

Maart '24.

P. PEELS.

Vetplantententoonstelling te 's Gravenhage op 27-28-29 Juni 1924.

Het aantal prijzen is nogmaals uitgebreid, dit keer dank zij de vriendelijkheid van onzen Penningmeester, de heer *J. M. van den Houten*, te Rotterdam, die een *bronzen medaille* beschikbaar stelt.

Met de in het vorige nummer van *Succulenta* aangekondigde medaille van *Floralia* wordt een *verguld zilveren* bedoeld.

Doet dus uw best inzenders!!

De regeling voor de inzenders wordt hen dezer dagen per brief toegezonden.

Bezoekers vergeet vooral niet op de Tentoonstelling inlichtingen te vragen over de uitgeschreven prijsvraag waaraan elke bezoeker kan meedoen.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

Mededeelingen.

NIEUWE LEDEN.

A. Banier,	Wageningen.	
A. van Dam,	Enschede,	Lombokstr. 19.
B. van Dissel,	Neerlangbroek.	
J. Timmermans,	Heerenveen,	Verlengde Dracht 298.
A. German,	Steenbergen,	Blauwstraat.
J. C. van der Ley,	Hilversum,	Taludweg 39.
J. Later,	„	Zonnelaan 11.
J. Lindemans,	Rotterdam,	Boezemlaan 15b.
J. H. Smeets,	Schagen (N.H.)	le Hoogewoerddw.str. 35
Mej. M. Penners,	Heerlen,	Emmaplein 6.
Mej. N. v. Genderen Stort,	Wassenaar,	Huize „t Spreeuwennest" Jagerslaan.

J. van Hoey Smith,	Rotterdam,	Honingendijk 70.
M. Kater,	Venlo,	Melschriksel 13.
Mej. O. Mühlenfelt,	Hilversum,	Ericastr. 57.
M. Vos,	Schiedam,	West-Frankenlandschestr. 60a
J. L. J. Remmer,	Gemert.	

RECTIFICATIE.

In mijn artikel over de Succulentenverzameling van Kew-Gardens zijn enkele drukfouten geslopen. Deze zijn :

Blz. 61 onderaan E. Engelmännii var., chrysocentra. Dit moet zijn : E. Engelmännii var. *chrysocentra*.

Blz. 62 middenin : Bloem midden wit, de schedel lichtgeel; dit moet zijn : Bloem *midden uit de schedel*, lichtgeel.

Blz. 63 eerste helft: Aloë x G. excelsa. Bedoeld is Aloë *spicata* x G. exc.

Even verder staat: kruisingsprocessen, d.m.z.: kruisingsproeven.

Blz. 64: Furcreae. Dit is natuurlijk *Furcraea*.

Even verder staat dat de Mesembr. opgeborgen zijn in de „spit". Dit moet zijn: „pit".

M. K

Op blz. 69, 4e en 5e regel van onderen leze men :

en fig. 20b. *Eulychnia Castanea* Phil. (syn. *Cereus Castaneus* Schum.) enz.

ADRESVERANDERING. De heer W. B. Leenheer woont thans te Gorinchem, Sumatrastraat 3, de heer W. van Stigt te Amsterdam, Spaarndammerstraat 72. Het adres van Mevrouw Carrière is thans Sweelinckstraat 18, 's Gravenhage.

„ONZE GEDOORNDE VRIENDEN". Zoals wij reeds eerder mededeelden, bestaat het plan deze fraai geïllustreerde artikelenreeks van onzen geachten Voorzitter, als overdruk in boekvorm te doen verschijnen. Nu het geheel haar voltooiing nadert, kunnen wij niet nalaten hierop nog even de aandacht te vestigen. Uit den aard der zaak kan van deze overdrukken geen groote oplaag het licht zien. Daar de meeste cliché's in bruikleen zijn ontvangen, is het anderzijds niet mogelijk later een herdruk uit te geven. Teneinde nu onze lezers in de gelegenheid te stellen zich zoo'n overdruk in boekvorm aan te schaffen, verzoeken wij hen, die één of meer exemplaren wenschen te ontvangen, hiervan in den loop dezer maand aan ondergeteekende mededeeling te doen. Deze exemplaren worden dan gereserveerd. De prijs zal zoo billijk mogelijk gesteld worden, denkelijk niet hooger dan f 1.50 per exemplaar ingenaaid, doch hieromtrent zal onze Uitgever in een der eerstvolgende nummers nader berichten. Wenscht men een gebonden exemplaar, dan gelieve men dit er bij te vermelden.

G. D. D.

men hier te lande opdraagt aan de Helm-aanplantingen op de duinen, n.l. die van zandbinder. De wind heeft niet zooveel invloed op het zand waarover de stengels voortkruipen en daardoor worden zandstuivingen zoo al niet voorkomen dan toch sterk verminderd.

Afb. 29 noopt mij buitendien tot nog een opmerking en wel deze : Ik heb er herhaaldelijk hier en daar op aangedrongen om den *Cactussen* steeds zooveel mogelijk licht te doen toekomen. Welnu dit plaatje doet al zeer sterk de groote intensiteit van het licht in hun vaderland uitkomen daar het meer den schijn heeft dat de planten over een watervlakte heen groeien dan over de aarde zooals het geval is.

Als de laatste vertegenwoordigers der *Cereanae* volgen thans nog een 4-tal afbeeldingen van bloemen en vruchten en wel in fig. 30a een vrucht van *Nyctocereus serpentinus* (Lagasca et Rodr.)

fig. 43.

Lophophora williamsii (Lem.) Coulter.

te plant te vinden.

Fig. 30b geeft een bloem van *Nyctocereus hirschtianus* (Schum.)

fig. 42.

Ariocarpus kotschoubeyanus
(Lem.) Schum.

Br. et Rose (syn. *Cereus ambiguus* D. C., *Cereus splendens* S. D., *Cereus serpentinus* D. C. enz.)

A. Berger vertelt (in Rep. Mo. Bot. Gard. 16 : 75, 76, 1905) dat deze plant van de hem bekende *Cerei* de grootste zaden voortbrengt en in mannelijke en vrouwelijke individuen gescheiden is.

Deze soort heet uit Mexico afkomstig te zijn, merkwaardigerwijze is zij er echter niet anders dan als aangekweek-

Br. et Rose uit Nicaragua en fig. 31 is een reproductie van een foto door Dr. Rose te Laredo, Texas, genomen van een jonge vrucht met verdroogde bloem van *Acanthocereus pentagonus* (Linn.) Br. et Rose (syn. *Cereus prismaticus* Haw., *Cereus princeps* Pfeiff., *Cereus ramosus* Karw., *Cereus baxaniensis* Karw., *Cereus dussii* Schum. enz.)

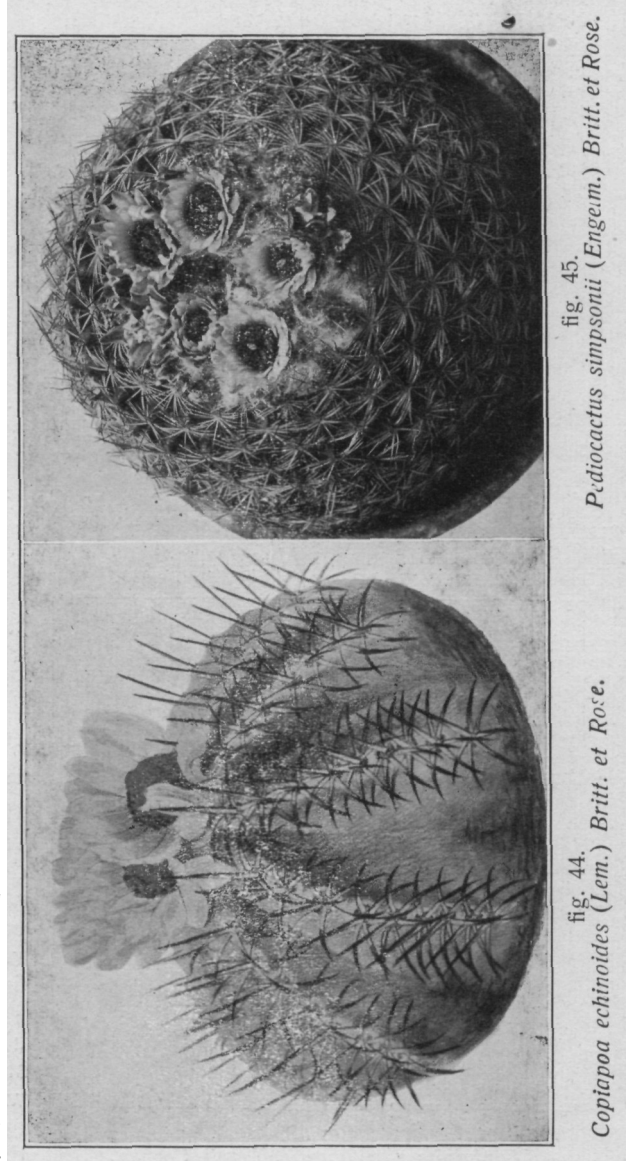
Een eigenaardigheid dezersoort is dat de takken zich boogvormig naar den grond terugbuigen, waar zij de aarde bereiken wortelen de toppen en ontwikkelen zich weer nieuwe bogen.

Als overgang van de *Cereanae* naar *Echinopsis* wordt tegenwoordig het Geslacht *Trichocereus* beschouwd.

Fig. 32 een bloem van *Trichocereus chiloensis* (Colla) Br. et Rose (syn. *Cereus chilensis* Pfeiff, *Cereus funkii* Schum. enz.) laat duidelijk de schubjes op de bloembuis onderkennen met de haartjes in dier oksels zooals die ook bij *Echinopsis* gevonden worden.

A. Berger wil zelfs zoo ver gaan beide Geslachten te vereenigen, wat gezien het grootte verschil in groeiwijze, nog al voor aanvechting vatbaar is.

Over het nieuwe Geslacht *Neoabbottia* heb ik in Succulenta

1922, pag. 10, een uitvoerig geïllustreerd opstel geplaatst, welks lezing ik, om de zeer bijzondere vruchtvorming, van de eenige soort die van dit Geslacht bestaat, zeer kan aanbevelen.

fig. 46.
Epithelanthamicromeris
(Engelm.) Weber.

De *Hylocereanae* zijn voor particuliere verzamelingen, door de dikwijls groote afmetingen, minder geschikt. Dit is te meer te betreuren, omdat het meeren-deel met reusachtige en bijna alle Geslachten met zeer fraaie bloemen bloeien.

De overbekende „Koningin der Nacht" *Selenicereus grandiflorus* (Linn.) Br. et Rose (syn. *Cereus grandiflorus* Mill.) is daar om

dit te bewijzen.

Het in fig. 33 in beeld gebrachte stengelstuk van *Selenicereus macdonaldiae* (Hooker) Br. et Rose draagt een groote vrucht evenals fig. 34 *Mediocactus coccineus* (S. D.) Br. et Rose (syn. *Cereus coccineus* S. D., *Cereus lindmanii* Web., *Cereus hassler* Schum.enz)

Aanvankelijk meende men dat de bloemen dezer laatste plant rood waren vandaar de soortnaam *coccineus*, die dus verkeerd zou zijn, men kan dien echter behouden om de roode kleur der vruchten.

De dwarsdoorsnede door den stengel vertoont een driekant, somtijds zijn de stengels 4 zelfs 5 hoekig aan dezelfde plant.

Over *Echinoce-reus* loopen de meeningen nogal uiteen, wat het bloeien betreft tenminste.

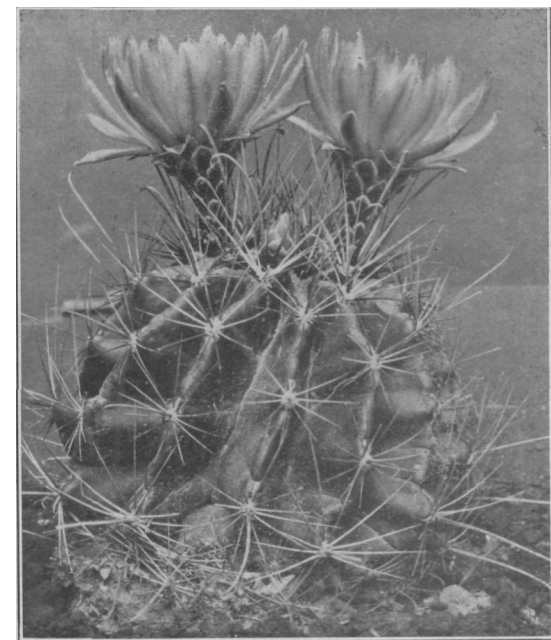

fig. 47.
Hamatocactus setispinus (Engelm.) Britt. et Rose.

Sommige verzamelaars kunnen er met geen mogelijkheid bloemen aan kweken, bij anderen daarentegen bloeien zij rijk.

Mij dunkt dat men in de meeste gevallen over het hoofd ziet dat iedere plant een bepaalden leeftijd moet bereikt hebben voor zij bloeibaar is. Bekend mag voorondersteld worden dat de bloemen en ook de nieuwe spruiten letterlijk door de huid heen barsten.

fig. 48.

Leuchtenbergia principis Hooker.

De bloei van dit Geslacht is intusschen schitterend zooals uit fig. 35 *Echinocereus perbellus* Br. et Rose spec. nov. (Big Springs, Texas) blijkt. De kleur dezer bloem is purper de stempels zijn groen. Die groene stempels zijn een kenmerk van alle *Echinocerei* daarom is ook *Austrocactus bertinii* (Cels) Br. et Rose (syn. *Cereus bertini* Cels) fig. 36 van *Echinocereus* afgescheiden.

De bloemen dezer plant hebben namelijk roode stempels, bovendien zijn, wat ook een afwijking is, de centrale doorns haakvormig omgebogen, verdere verschillen zijn er eigenlijk niet.

Britton en Rose beschouwen *Austrocactus* dan ook als een

Zuid-Amerikaansch (Argentinië—Patagonië) nevenslacht van het tot Noord-Amerika beperkte Geslacht *Echinocereus*. Slechts 1 species, die hier besproken is, is bekend.

Vanaf *Echinocereus* bevinden wij ons nu midden in de Cac-

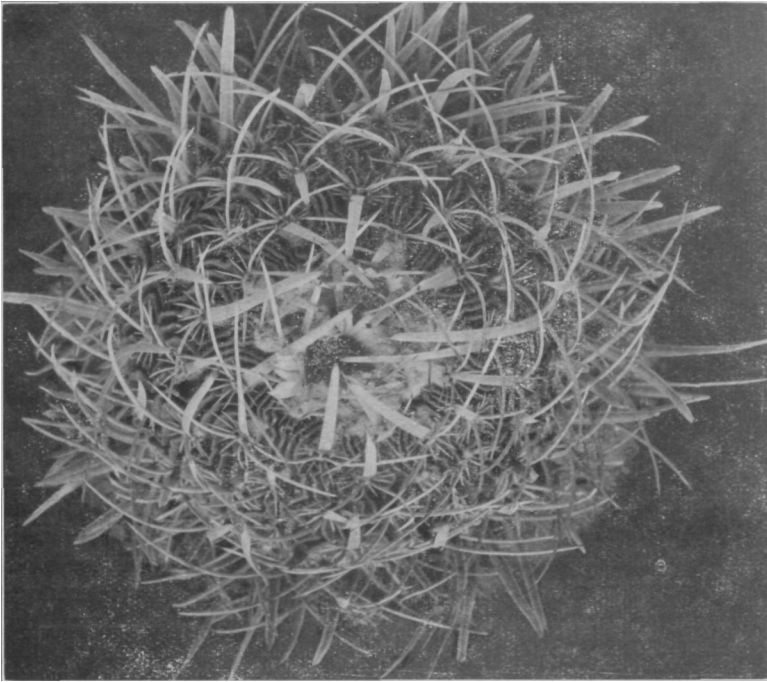

fig. 49.

Echinofossulocactus lloydii Britt. et Rose spec. nov.

tussen, die uitstekend, ook voor kamercultuur, geschikt zijn voor liefhebbersverzamelingen daar het meerendeel geen buitensporige grootte bereikt.

Zeer aanbevelenswaardig, in dit opzicht, is *Rebutia* welk Geslacht ik in Succulenta, 5e jaarg. no. 5, Mei 1923 uitvoerig besproken heb.

In het oude systeem was het bij *Echinocactus* en *Echinopsis* ingedeeld ten onrechte evenwel.

Een der bekendste species is *Rebutia minuscula* Schum. (syn. *Echinocactus minusculus* Weber) welke ieder voorjaar, zelfs reeds als zeer jonge plant bloeit, vaak zeer rijk, typisch is dat de bloemen zich bij deze soort bij voorkeur aan de van de zon afgekeerde zijde der plant ontwikkelen.

Fig. 37 *Rebutia fiebrigii* (Gürke) Br. et Rose (syn. *Echinocactus fiebrigii* Gürke) is een reproductie naar de gekleurde plaat in het bekende schoone plaatwerk: „Blühende Kakteen" eene uitgave van het Deutsche Kakteengesellschaft.

Chamaecereus silvestrii (Spegazz.) Br. et Rose (syn. *Cereus silvestrii* Spegazz.) behoort tot de later ingevoerde planten en

munt uit door lieve bloemen, zie fig. 38, en gemakkelijk groei. In het wild komt dit dwerg cereusje voor in de bergen bij Tucuman, Argentinië.

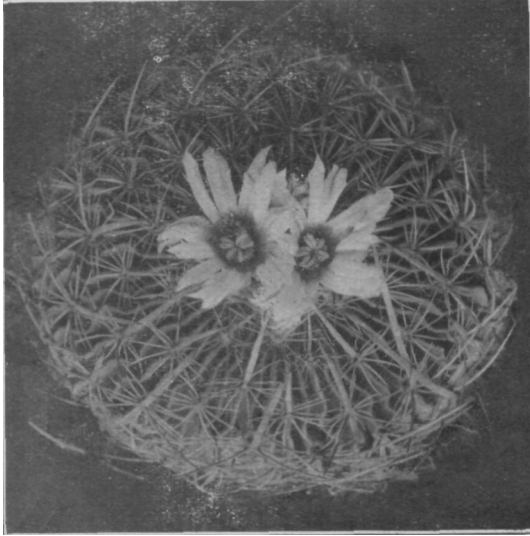

fig. 50.

Echinofossulocactus zacatecasensis
Britt, et Rose spec. nov.

Hoewel reeds jaren lang de overtuiging gevestigd was dat het oude Geslacht *Echinopsis* uit 2 verschillende Geslachten bestond, omdat men het in 2 zeer, in grootte, groei- en bloei wijze verscheiden groepen kon scheiden, werd nimmer tot een oplossing dezer kwestie overgegaan. Ik heb reeds vroeger hierover geschreven (zie Succulenta 5e jaarg. no. 2/3 Maart 1923) en bepaal er mij daarom toe hier alleen mede te dee-

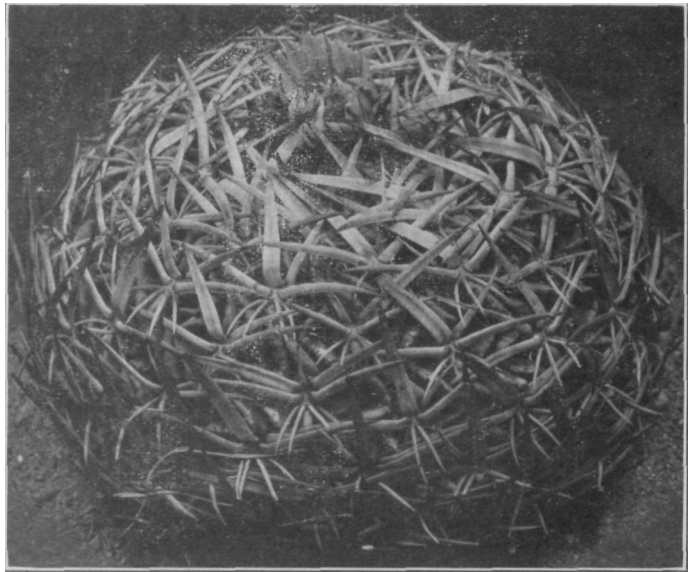

fig. 51.

Echinofossulocactus violaciflorus (Quehl.) Br. et Rose,

ten dat thans de scheiding is voltrokken zoodat nu nevens *Echinopsis* een nieuw Geslacht met den naam *Lobivia* bestaat.

De hiertoe behoorende planten zijn die welke voor dien tijd als de Pentlandi-groep werden aangeduid, over het algemeen blijven zij kleiner dan *Echinopsis* en gelijken zij meer op sommige *Echinocactanae*.

In fig. 39a *Lobivia longispina* Br. et Rose, spec. nov. en fig. 39b *Lobivia shaferi* Br. et Rose, spec. nov. zijn een vrucht en bloem afgebeeld. Daaruit blijkt dat de bloemen de eigenaardige

trechtersvormige buis missen die *Echinopsis* kenmerkt en die zoo duidelijk uitkomt in fig. 40 *Echinopsis spagazziniana* Br. et Rose, spec. nov. een plant van Mendoza, Argentinië.

Dit is niet een absoluut nieuwe plant, reeds voor jaren werden er exemplaren van ingevoerd, men heeft haar toen echter abusievelijk aangezien voor resp. *Echinopsis salpingophora* Lem. en *Echinopsis campylacantha* Pfeiff. die

tenslotte zelve niet anders zijn dan synoniemen van *Echinopsis leucantha* (Gillies) Walpers en zeer beduidend langere doorns dragen.

Echinopsis spagazziniana bloeit bijna zuiver wit, bij *Echinopsis leucantha* is de middelste rij bloembladeren purperachtig overwaasd en die in het centrum bijna wit.

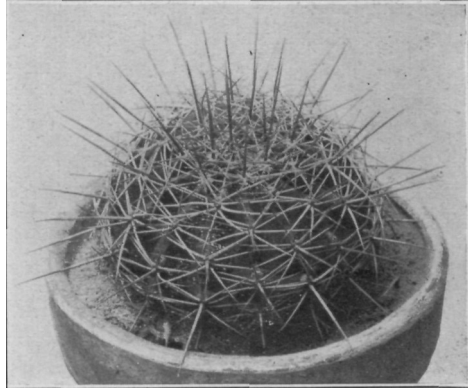

fig. 52.

Ferocactus alamosanus Britt. et Rose.

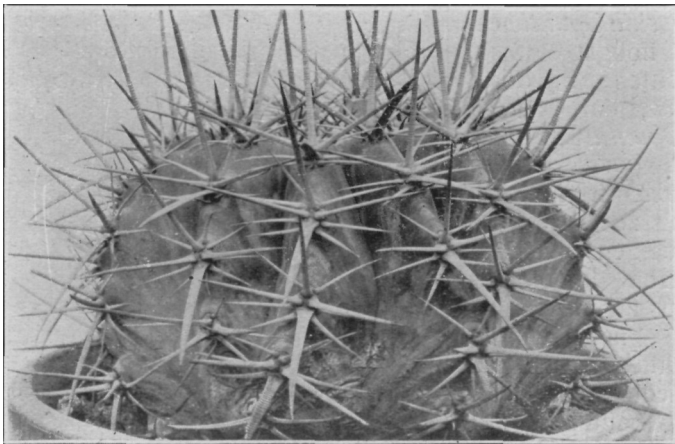

fig. 53.

Echinocactus palmeri Rose.

Met een ander staaltje van nomenclatorische verwarring vangen

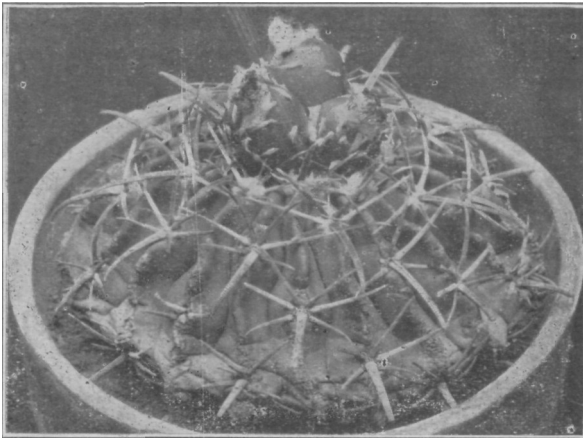

fig. 54.

Homalocephala texensis (Hopff.) Br. et Rose.

Dit begint reeds bij *Denmoza rhodacantha* (S. D.) Br. et Rose. Deze plant draagt de volgende synoniemen *Echinocactus rhodacanthus* S. D., *Echinopsis rhodacantha* S. D., *Cleistocactus rhodacanthus* Lem., *Pilocereus erythrocephalus* Schum., *Cereus erythrocephalus* Berger, en *Pilocereus rhodacanthus* Spegazz.

De oorzaak daarvan hebben wij te zoeken in de hoogst zondring gevormde bloemen.

Gelijk men weet produceeren vrijwel alle *Cactaceae* bloemen met een meer of minder lange buis waarvan de kroonblaadjes bijna horizontaal (radvormig) naar alle zijden uitsteken. Deze bloemvorm vinden wij zelfs bij *Pereskia Opuntia* ea.

Bij hoogst enkele Geslachten bijvoorb. *Nopalea*, dat daarom van *Opuntia* is afgescheiden, en ook bij *Denmoza* treffen wij daarvan zeer afwijkende bloemen aan daar bij dezen de bloemblaadjes zich niet horizontaal naar buiten uitstrekken doch integendeel zich naar binnen toe buigen.

Zij zijn fraai rood van kleur en niet veel

de *Echinocactanae* aan. De soorten der eerste drie Geslachten n 1. *Denmoza Aricarpus* en *Lophophora* zijn door de beschrijvers zoo vaak van het eene Geslacht naar het andere overgebracht dat zij tezamen een 9 tal verschillende geslachtsnamen dragen.

Dit begint

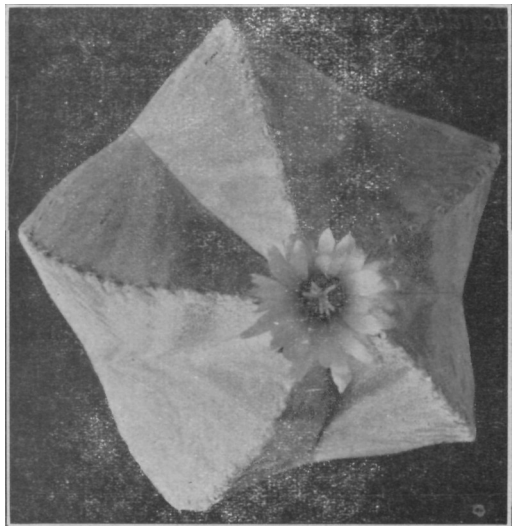

fig. 55.

Astrophytum myriostigma Lemaire.